

Светлина

Вестник за информация, култура и народно стопанство.

ДУПНИЦА, 24 ЮЛИ 1921 год.

ИЗЛИЗА ВСЕКА НЕДЕЛЯ

Урежда се от редакционен комитет при сътрудничеството на обществени дейци и др.
Ръкописи не се връщат. Адрес: з. „СВЕТЛИНА“

За обявления се плаща: на 1 стр. 80 ст. кв. см. на останалите по 60 ст. на учреждения по 60 ст. дума. 1 брой 50 ст.
Абонамент за година 30 лв. за 6 м-ци 15 лв. 3 м-ци 8 лева

Из градския живот

Убийство

На 20 того, 8 ч. вечерта в крчмата на Г. Щиплиев в горната махала се извърши убийство. Застрелян е Иван Гугуманов, от бакалина във тази махала Н. Кастрев.

Убийството е станало при следната обстановка.

Гугуманов се връща от полето и се отбива в крчмата на Щиплиев за се отвори от дневния труд. Там заварва и други махленци, се хора на тежката полска работа. Между тях е и Кастрев. Започва се общ разговор и от дума на дума се стига до парливия за мнозина градски земеделци въпрос за заграбените общински мери. Между лицата които са заграбили мери се сочи и дедата на Кастрев. Кастрев отрича деда му да е заграбвал мери и настоява че комисията за издирване за заграбените мери, в която влиза и Ив. Гугуманов, е била въведена в заблуждение по отношение дедовата му нива която се сочи като заграбена мери. Завръзва се остър спор между него и Гугуманов, който спор постепенно минава в кавга в момента на която Кастрев изважда револвер, стреля върху Гугуманов и го ранява смъртоносно в корема.

Ранения веднага е отнесен в болницата и на другия ден биде испратен за София.

Раната е в корема. Куршума е останал в телото. Положението на ранения е много сериозно.

Убиеца е заловен още в момента от присъстващите и закаран в полицейския участък.

С заповед № 388 на околно управление се въвежда полицейския час до 11 часа. Лица които се заловят след това време, че нарушават нощната тишина ще бъдат арестувани и давани под съд. С същата заповед се забранява на автомобилите, велосипедите и ездитните коне да минават през многолюдни улици бързо. Пазарен ден се забранява на люканджии да заемат с разни стоки тротоарите

Чанак италиански 2/6 на най-износна цена продава на едро и дребно Георги В. Бачев.

Городава се нива (бивше лозе) в местността „Елзедере“ от един и половина дек при съседите Петра Н. Тулавичарска Споразумение: Ал. Дюлгерев—Дупница.

За фирми при Владо Ив. Пилев

Казармите.

Градските прогимназии, както това личи от всичко и тази година ще са без помещение. Очакванията на общината да и се отстъпят за тази цел казармените помещения на Дуз-Подина, не се оправдаха. И до днес последните са в разпореждане на старите им господари — военните и нема никакви изгледи те и в бъдеще да излезат из под това разпореждане. Вдигнатия, шум, преди 1—2 месеца че с въпроса за казармите е окончателно свършено, излезе и сега, както и преди година и половина, само дандания.

Че са били дадени обещания от фактори които основателно се сметали за решающи — не се съмняваме. Но, ние се съмняваме че в момента когато общината разгласи своя „голям успех“, са били взети в предвид всички фактори от разположението на които зависеше и зависи този „успех“ да бъде действително успех.

— А ето именно тези на глед второстепенни, не решающи фактори и сега, както и преди година и половина, изиграха една решающа роля. Думата ни е за тукашните г. военни. Зашото не е тайна, че ако въпроса за артилерийските казарми получи такова неблагоприятно за интересите на града, разрешение, в голема степен — да не кажем единствено — то се дължи на тях. Те положиха големи усилия да убедят Военното Министерство — и в това, изглежда успеха, — че казармите не могат да се изпразнят и следователно отстъпят, понеже липсвало помещение за дребните няколко части, квартирующи по настоящем в тях.

Ако това поведение на господата се диктуваше от служебен дълг и отговаряше на истината — нищо осждително. Но, така ли е? Кой би могъл сериозно да твърди днес, когато армията е сведена до нищо че в целата дивизионна, сега полкова област с нейните казарми за 4 пех. и 2 артилерийска полка (в тях по настоящем са разположени всичко на всичко 3 пех дружини и 1 артилерийско отделение), неше се намери помещение още за една команда и 3—4 канцеларии? убедени сме никой.

Явно е че стимулите са други. Ние се отказваме да ги търсим, но сме длъжни да предупредим че с големите интереси на един цел град, не трябва да се играе. Те заслужават повече внимание и повече добра воля.

Орлински.

Обявление.

Продава се на износна цена двуетажна паянтова къща на улица „Николаевска“ № 208 (Еврейската махала) центъра на града състояща се: Горния етаж от стая, килер и мутвак, а долния от мутвак и килер. До нея прилепена под отделен покрив друга едноетажна паянтова къща, която се състои от: стая, килер и домашна баня. Застроено място около 70 кв. метра и с двор около 130 кв. метра, в двора има чешма. Съседи: Васил Достин, наследниците на Нисим Исаков и улица Горния имот принадлежи на Александр Н. Дюлгерев

Споразумение при: Георги Ив. Сакилариев — Дупница.

ВЪВ МАГАЗИНА „ЗЛАТЕН ОРЕЛ“
ще намерите на **ЕСТИНИ ЦЕНИ**
всекакви **МАНИФАНТУРНИ** стоки:
вжлнени платове, крепони, басми, хасета, домашни платна, преди и пр. и пр.

КАЗЪЛ (канап)
за тютюн, всекакви преди и манифактурни стоки на износни цени продава
магазина **„АВРАМАЧЕТО“**
в новото здание на Хр. Полеганов.

Пропетни бури... в есента на живота!

По М. Г.

... Есен. Не давна предвестниците на животворната пролет отлетеха.

Грозна празнота и скука го обзе при разделата им с тех. Сжбраха се в купом, отлетеха... отлете и мислята му за невъзвратно минало.

Надвесен върху прозореца, подпрел глава с ръце, дигнал очи към небето, в тая замръзнала поза приличайки повече на статуя, отколкото на жив човек, той (човека с преклонни вече възраст) дълго ги следи с тъжния си поглед, до като найсетне се изгубиха из необятния въздушен океан. Из синия простор леко плуваха бели облачета. Високо там, гълджи се виеха и преметаха, кжнейки се в небесния лазур, снопове слънчези лъчи ги обливаха и позлатяваха.

Щастието на гължбите изпълни душата му, секаш го пробуди от некой блажен сън, за да го тикне отново в грозната действителност.

... Куп пожълтели листа развезани от лекия есенен ветър тихо шумеха до прозореца на неговата неприютна стая.

Тревите се люшкаха в последна умирающа цалувка.

Недалече пред него стърчеха костеливите, обезлистели вече клонове.

Старецът гледаше целата тая печална картина взираше се в най-скритите гънки на безжизнената природа, ... и му ставаше тежко ... болно ...

Всичко туй що бе пред неговия уморен взор,

будеше в главата му рой тежки мисли, изтржваше из отслабналите му вече гърди, дълбоки, трепетни въздишки.

— О! какво ми говорят тия увехващи листа... те изджхват... умира! некой ден и аз като тех ще увехна... ще заспя в вечен, непробудим сън!... И ще ме погребат, и кой ще лее сълзи за мене... Но защо е всичко това, и аз ще бъда забравен като всеки изминал миг? Ами кой е виновника за всичката ми тая безделност?... с какво съм запомнен, ... какво полезно, какво благо съм допринесъл на това окръжаващо ме челоучество?... да храни спомена си за мене, след като напустна тоя свет? Слънцето клони към залез, последните му лъчи още милват високите върхове, ... и техния златен блесък изчезва.

Притъмнява... скоро мрак ще забуги земята... ще я покрие с своята злокобна черна мантия...

Часовника удари осем след пладне... мрак. Протегна ръка стареца към нощната си маса... замисли се за момент, после с мъка отвори прозореца и хвърли кибрита. Кутията се отвори и тъжните клечки тихо прошариха близката пжтека.

Светлина... не сега!... когато мина всичко и е към края си тоя окаян живот!... от тъмнина дойдох, в нея прекарах цел живот, в нея скоро ще отида!

Две едри сълзи се показаха на клепаците му и за миг се изпариха от силно нервния му поглед. Отвори очи и ясно видя в далечното отлетяло минало, образа на своя изтекъл живот; огромното

богатство, което той безмислено бе прахосал, в празни лжжливи, суетни удоволствия спомни си той всички ония дребни дела, които сж го завинавали през тжй ценните, безвъзвратно изгубени минути, и се убеди, че истинската смисъл и цел на живота сжвсем не е познавал, и никога не е вкусил от нектара на истинското блажено щастие.

Горчиви терзания почнаха да гризят бедната му съвест, тжга измжчваше неговата гнила душа.

Да! поде стареца:
— Дните прекарах весело, в доволство, напразно ги плях... безцелно... безмислено. Живех само за себе си.

Замжлча за миг, болка згжрчи гърлото му, после още по-тъжно и с болка се откжртиха думите му от сухото гжрло:

— Уви, ако можех да стана сега дете и да почна отново живота си, то бих знаел как, ... тогава какъ бих знаел ах! как бих знаел! Уви, сега е вече късно, много, много късно е сега, Окаяник! ще оставя грозни следи, много грозни от един празен живот, празен!

Да късно е вече!
Вжн листята, носени от тихия есенен ветър продължиха последните думи на стареца.

— Уви... късно е вече!

Сутринта, на другия ден, когато слугинята влизаше в стаята му за да я почисти... изтржпна на прага, хванала ключалката на полуотворената врата... стареца лежеше мжртва.

Ручей